

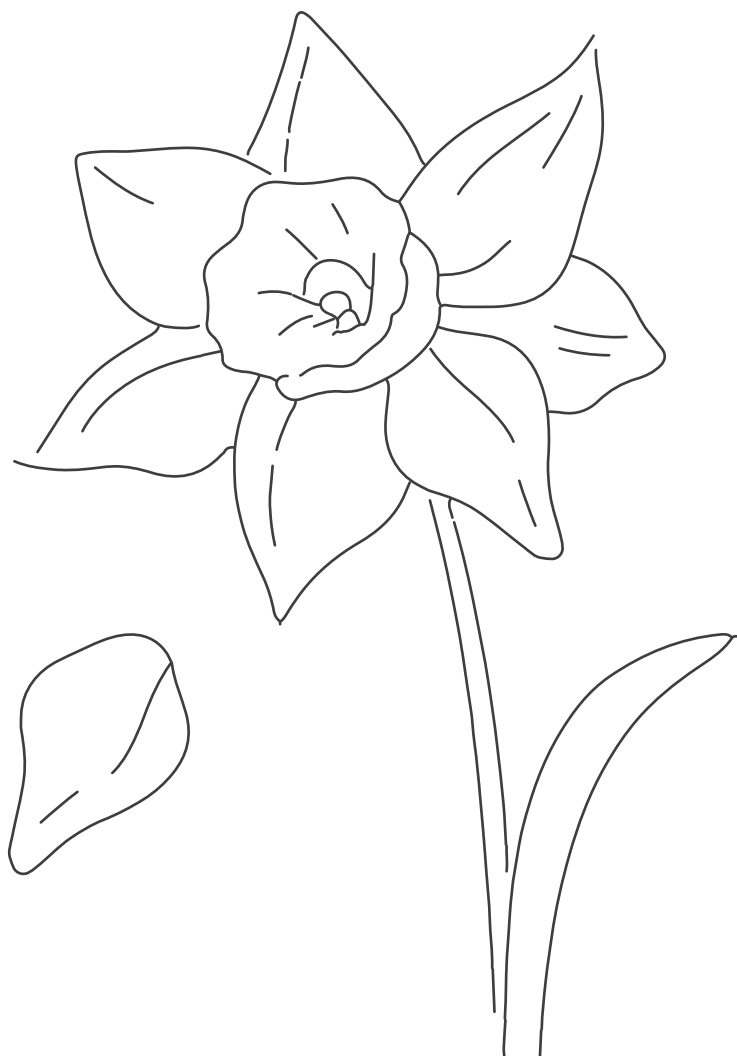
ROMÁN O ZNOVUNALEZENÍ NADĚJE

Adam

MIRKA
REZLEROVÁ

Adam

Adam

MIRKA
REZLEROVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

**Tuto knihu věnuji své první čtenářce – mamince.
Byla mou fanynkou ještě dřív,
než se v mé hlavě zrodila touha stát se spisovatelkou.
A nejen za to jí děkuju!**

© Mirka Rezlerová, 2024

Drawing © Jana „Maffet“ Šouflová, 2024

Cover art © Jan Rezler, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0199-2 (print)

ISBN 978-80-278-1464-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1465-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1466-4 (pdf)

ÚNOR

Fotka jeho ženy stála na policiče hned vedle televize. Linda se na ní usmívala a z očí jí vyzařovalo takové to kouzlo, jaké je vidět jen u skutečně šťastných lidí. A jak by taky nebyla šťastná? Už rok byla matkou toho nejúžasnějšího dítěte na světě.

Adam na ni hleděl prázdným pohledem a zapomněl na množství popela na konci své cigarety. Ten se vzápětí snesl na jeho pravé předloktí.

„Kurva,“ ulevil si a oprášil ho ze sebe. Se zakloněnou hlavou potáhl ze zpola vykouřené cigarety, chvíli kouř podržel v plicích a pak ho vyfoukl nosem ven.

Adam měl v hlavě úplně vymeteno. Jako by nikdy v životě nad ničím nepřemýšlel, jako by jeho mysl nikdy nepřišla do styku s okolním světem. Svůj prázdný pohled nasměroval na temnou oblohu ukrytou za průsvitnou záclonou a hlasitě mu přitom zakrúpaly krční obratle.

Byl pátek, jedenáct večer. Lákala ho vyhlídka na klidnou sobotu a neděli strávené společně se synem. Doufal, že to bude fajn, že to bude stejně běžný víkend, jaký se svými dětmi prožívají ostatní rodiče. Třeba Kryštofa vezme na pořádnou koulovačku, nebo se jen tak půjdou projít do města, nebo se podívají do kostela, do hračkárny, o všem si budou povídat a bude to tak, jak to má být. Bude to tak, jak to má být!

Měkké tlapky na jeho klíně ho přiměly, aby se aspoň zčásti vrátil zpět do reálného světa.

„Felixi, co chceš? Víš, že nemám náladu,“ promluvil Adam na předoucího úplně černého kocoura. Mechanicky přejížděl dlaní po huňatém hřbetě a jeho mysl zase začínala unikat kamsi do astrálních říší. Promnul si oči a nešetrně kocoura odehnal. Natáhl se pro sklenici s čirou tekutinou a přitom ze stolku shodil knihu. Ta s žuchnutím dopadla na podlahu a otevřela se na stránce s nezřetelnou abstraktní kresbou – ignoroval to a místo toho nedůvěřivě sledoval sklenku s vodkou. Pak ale mávl rukou a kopl do sebe část jejího obsahu.

„Ty, pivo Rusáků –“ oslovil poloprázdnou sklenici, ale zarazil se. Nemohl dál. Nemohl mluvit ani přemýšlet.

Vyskočil z pohovky, sklenici pořád v ruce, a jen v boxerkách vyběhl na venkovní chodbu. S nepřítomným pohledem se řítit po schodišti dolů. Venku před domem se zarazil a zmateně se rozhlížel po vše pokrývající bílé. Udělal jeden váhavý krok. Pod tenkou podrážkou sešlapaných tenisek sníž hlasitě křupal. Po celém těle mu vyrašila husí kůže, ale on si toho nevšímal, nepřikládal tomu nejmenší váhu. Pozvedl sklenku před oči a ve světle pouliční lampy ji i její obsah hypnotizoval. Pak jí vši silou mrštil proti zledovatělému chodníku, až se sklenička roztříštila na tisíc kousků.

Pomalu stoupal zpět do čtvrtého patra panelového domu a po tvářích mu tekly slzy. Až teď si uvědomil, že nestačil zabouchnout dveře. Ty byly dokořán a mezi nimi stál v pyžamu s modrými slony rozespálý Kryštof.

„Tati?“ hlesl chlapec s ručkou zavěšenou na klice. Tou druhou nepřítomně tahal za levý cíp pyžamového kabátku. S nervózním přešlapováním obrátil svůj tázavý pohled k otci.

„To nic, Kryštofe, jen se mi nějak neudělalo dobře,“ řekl Adam a lehce syna pohlídl. Pak vklouzl do bytu a zamkl.

„A už je to zas dobrý?“ staral se Kryštof a nezdálo se, že by se nechal ukolébat obyčejnou frází.

„Teď už je to opravdu všechno dobrý,“ přikývl Adam a přidřep si, aby měl oči ve stejné úrovni jako syn. Když se teď ocitl tak blízko obličejí svého milovaného potomka, znovu si uvědomil, jak je podobný matce. Celá Linda, i to malé znaménko na levé tváři, které Adam tak rád nazýval znaménkem krásy. Roztáhl ústa do šklebu, který jen vzdáleně připomínal úsměv, a pevně chlapce objal.

„Zase jsi myslel na mámu, že jo?“ zeptal se Kryštof. Adam neodpověděl, nemohl odpovědět, protože v tu chvíli se mu v krku usadil obrovský knedlík slz. „Mně taky chybí,“ odpověděl si Kryštof sám. Teď už Adam musel promluvit, každá vteřina oddálení ale přišla vhod.

„My to zvládneme, Tofíku. Vždyť nám to jde,“ zašeptal Adam. Pak se synem v náruči vstal a odkráčel do obývacího pokoje. Posadil se na pohovku a mechanicky se rozhoupal ze strany na stranu. Uspával ale víc sebe než svého potomka.

„Copak bys chtěl zítra dělat, Tofíčku?“ zeptal se, když si všiml, že jeho kolébání je neúčinné.

„Já ani nevím,“ pokrčil rameny Kryštof, „možná bysme se mohli jít projít.“

„Tak dobře, šmudlo,“ uculil se Adam. „Teď už ale Kryštof půjde spát, ano?“ řekl a svraštil čelo ve snaze působit, alespoň naoko, přísným dojmem.

„Jasně,“ souhlasil chlapec a zív. Adam ho vzal a odnesl do jeho pokoje. Uložil ho do postele, přikryl a za hlavu mu posadil velkého medvěda.

„Ať se ti zdá něco pěkného,“ zašeptal a políbil ho na čelo.

Když si potom v kuchyni bral novou sklenici, pronesl k sobě ztlumeným hlasem: „Seš kretén.“

Jak se vracel zpět na pohovku, zavadil pohledem o úzkou knihu, kterou předtím bez povšimnutí shodil. Při pádu vypadla záložka

označující, že už je za polovinou. Knihu zvedl a vrátil ji na stůl, pak se ohnul i pro záložku, která zapadla do škvíry pod gaučem. Když se narovnal zpět, měl prázdňý výraz, cukal mu pravý koutek úst a celý jeho obličej jako by změnil barvu.

Už dávno ji měl někam schovat a přestat používat. Každé nové otevření knihy mu přináší jen další nechutné pocity, které by nejraději zmuchlal na hromadu a vyhodil do nejbližší popelnice. Držel v ruce v podstatě obyčejný proužek papíru s reprodukcí Vlastní podobizny od Henriho Rousseaua. Když ho ale otočil, vyskočila na něj slova psaná červeným inkoustem – Lindino věnování. *Pro mého veterána* a pod tím malé srdíčko – věděla, jak moc miluje Tři veterány. Záložka, kterou mu spolu s pohledem s vyobrazenou Eiffelovkou a kyticí narcisů před lety poslala ze stáže v Paříži.

Vzal knihu a záložku vrátil mezi stránky, odkud vypadla. Pád, Albert Camus, stálo velkými písmeny na vrchní desce knihy. Adam se někdy sám podívoval nad svými úchylnými sebetrýznitelskými choutkami. Číst si Pád pouze půl roku po smrti vlastní ženy opravdu poukazuje na jisté duševní dysfunkce.

Ležel na pohovce, v ruce knihu a v hlavě prázdno, jen televize tiše šeptala jako pochroumaná náhražka deště. Ta televizní kulisa se mu do uší probíjela jako sbíječka, měl pocit, že mu hlava co chvíli praskne. Sáhl po ovladači a zdroj bolesti vypnul.

„Nemá to cenu,“ zabručel a televizi znovu pustil. Monotónně přepínal z kanálu na kanál a ani v nejmenším nevnímal obsah vysílání. Dostal se až na jakousi hudební stanici, kde právě hrála Lucie. „To já taky,“ prohodil bez výrazu k obrazovce, kde Koller zrovna zpíval o tom, že snídá bezpráví. Televizi znovu vypnul. Teď už doopravdy.

Na zdi visel velký kříž s ukřižovaným Ježíšem Kristem a písmeny INRI. Jedna z mála připomínek na jeho dětská léta. Nikdy

v Boha nevěřil, a teď to platí dvojnásob. Nazul si trepky a znovu se zvedl z pohovky. Shrbenou chůzí znaveného starce se došoural až ke kříži a opatrně ho sundal. Byl těžký, železný a hodně starý. Byl po jeho matce.

„Pověz mi, proč jsem tě už dávno nedal do sběru? Proč tě mám tady na zdi jako zbytečnej lapač prachu?“ zeptal se potichu kříže. Jeho vlastní šepot mu zněl cize, zněl jako odkudsi z minulosti, z budoucnosti, z konce světa. Jeho šepot mu otrásal duši, a přitom ho vlastně ani neslyšel. „Proč?“ zopakoval.

„Ty se ptáš proč? Ale jdi, ty to přece víš, moc dobře víš, že ve mě toužíš uvěřit, že ve mně toužíš najít smysl!“ odpověděl ukřižovaný Ježíš. Anebo lépe řečeno, Adam si pozměněným hlasem odpověděl sám.

Svěsil obě ruce i s křížem a upřel pohled na světlý otisk na stěně, který tam byl za ty roky obtištěn. Takový ten stín, který po sobě nechávají staré obrazy. Měl by vymalovat.

„Já jsem malej Kristus a tebe pošlu do prdele, chá, chá, chá!“ pitvořil se Adam a zároveň krucifixem pohupoval sem a tam.

„Ty vole, ty seš magor,“ řekl trpce a upustil kříž na koberec. Stál tam polonahý, stál tam v noci a stál tam sám. *Stál tam sám.*

„Ummmvvrrr, ummmvrrrr, ummmvrrrr.“

„Přestaň po mně šlapat! Nejsem zelí,“ zabručel Adam a shodil ze sebe předoucího kocoura. Mnul si zarudlé oči a ze všeho nejvíc toužil je neotvírat, nejlépe na věky. Zív, podrbal se v rozčuchaných vlasech a posadil se. Něco tak jednoduchého jako posadit se v Adamově podání působilo nanejvýš náročně, přinejmenším jako kdyby se přes noc zdvojnásobila zemská přitažlivost. Zase

spal v obýváku na gauči, zase jen ve spodním prádle, celý promrzlý. Obrátil pohled k hodinám s jelenem – i když nemusel, věděl přesně, kolik je –, aby se přesvědčil, že je čtvrt na šest ráno. No ovšem, jako každý den už asi dva a půl měsíce.

Zvedl své staré, nemohoucí tělo, tedy Adamovi tak aspoň připadalo, a zamířil do kuchyně. Když otevřel lednici, začal Felix zběsile příst a proplétat se mu kolem nohou.

„Jsem ti zas zapomněl dát nažrat, vid?“ prohodil a vyndal kocourovu oblíbenou konzervu s krutím masem. „No, ty si takhle vyžíráš, a já nemám co do huby.“

Stál před kuchyňským oknem a snažil se ignorovat mlaskání za svými zády. Venku sněžilo a foukal vítr.

„Jdu si dát sprchu, nechceš taky?“ promluvil na Felixe, který evidentně jevil zájem pouze o svoje jídlo.

Pustil si horkou vodu a snažil se smýt špínu, která tam nebyla – drhnul si celé tělo houbou, až byl rudý jako spařený krocan. Jak mu na tvář i celé tělo postupně dopadaly kapky vody, na chvíli si připadal jako jedno velké klišé. Upustil houbu, rozplakal se a začal masturbovat. Rychle, systematicky, bez požitku. Když byl hotov, zvedl pórovitou žínku a znovu se začal mýt. Drhnul se aspoň tak silně, jako se drhne prase při zabíjačce, aby se z něj odstranily všechny štětiny.

Vylezl z proskleného sprchového koutu a vypustil tak oblak hutné páry, který pozvolna vtahovala spuštěná ventilace. Před velkým zrcadlem, které pokrývalo celou plochu dveří, se otíral do zelené osušky s potiskem amerického dolaru. U toho si broukal melodii písně, kterou večer slyšel v televizi. Přehodil ručník přes topení a nahý si začal čistit zuby. Čistil si je podobně, jako si myl tělo, a když pak plival do umyvadla krev a jednotlivé štětinčky kartáčku, nebyl překvapený. Vypláchl si pusku ústní vodou a prohlížel si svou tvář v zrcadle.

Třicet osm, je ti třicet osm, pomyslel si. Teď už to půjde jen z kopce, vlasy začnou šedivět – a příznějme si, že ne každému to přidá na sex-appealu – nebo dokonce možná začnou vypadávat, přibydou vrásky kolem očí a nejspíš taky kila, pleť ochabne.

„Proč bych si měl hledat ženskou?“ prohodil ke svému prázdnému odrazu a k pravé ruce. Pak pokrčil rameny a šel si do ložnice pro nějaké oblečení. Ze země sebral staré odrbané džíny a z neuspořádaného komínku uvnitř vestavěné skříně vytáhl černé tričko se žlutým trochu kostrbatým smajlíkem, který měl místo očí dva křížky. Navlékl to na sebe a znovu jen tak mimochodem pokrčil rameny.

Když se vrátil do obývacího pokoje, usoudil, že by měl už opravdu trochu uklidit a vytáhnout taky pro jednu vysavač. Níjak ho nežralo, že šlape po starých ponožkách, prázdných krabičkách od cigaret a zátkách od rozmanitých lihovin, kterými si krátí a zpříjemňuje osamělé noci. Nevadilo mu, že starý krucifix stále leží tam, kde ho upustil. Jenže pořád tu byl Kryštof.

Pořád tu byl!

Se značným otrávením začal uklízet, dokonce i pod pohovkou a křeslem, a aby svého malého syna nevzbudil moc časně, místo vysavače vytáhl smetáček a lopatku. Podlahu vysmýčil jako zkušená pokojská, aspoň zběžně vyčistil čalounění sedací soupravy a nakonec byl se svou prací docela spokojen. Celkově byl docela spokojen. Nikde ani zrunko prachu, žádné použité prádlo, všechno urovnané, i Ježíš Kristus už zase visel na svém místě.

Bylo sedm a něco a Adam se natáhl na gauč a konečně si udělal čas na kocoura. Venku začínalo trochu svítat.

Byla krásná, vlasy kaštanové barvy měla až do pasu a tak ráda je nosila spletené do copu nebo dvou, oči zelené jako lahve od Mattonky, růžová ústa, bílá pleť a na nose drobné pihy, zvlášť pak když zasvítilo slunce. Byla mladá a byla v nesprávnou dobu

na nesprávném místě. A přitom to byl tak obyčejný den, vlastně bylo docela hezky. Vzpomínal si, že si ten den vzala tyrkysově zelené propínací šaty s drobnými kvítky a slaměný klobouk. Šla na sobotní nákup, chystala se upéct tvarohový koláč s drobenkou.

Když si ji později prohlížel, jak ležela na chromovaném lehátku, uvažoval, že dá asi velkou práci z těch už ne hezkých šatů vyprat všechny ty skvrny od krve a prachu. Když se pak zeptali, jestli je to jeho žena, odpověděl jim, že jí ve vlasech chybí její oblíbená spona.

Byla krásná a ten debil ji zabil.

A útěchou nebylo, že to sám nepřežil. Co na tom, že to to ožralé hovado o pár metrů dál napasovalo do cihlového baráku. Linda ležela mrtvá na silnici v kalužích krve.

Adam svíral pěsti takovou silou, že poplašenému Felixovi vytrhal pár chlupů a ten ho za to na oplátku škrábl do zápěstí. Z ranky mu vytekly malé kapičky krve. Nevadilo mu to.

„Co se ti to stalo, tati?“ špitl tichý hlásek.

„Ach, ty už seš vzhůru?“ lekl se Adam a otázku svého syna ignoroval. Kryštof jen pokrčil rameny a rozpačitě pokýval hlavou. „Tak co bys chtěl k snídani?“

„Měl by sis na to dát náplast.“

„Na něco jsem se tě ptal!“ zavrtěl Adam hlavou a na moment ho napadlo, že je Kryštof aspoň v něčem po něm.

„Tys mi taky neřekl, co se ti stalo,“ zamračil se chlapec, ale hned vzápětí se usmál. Tak krásně, jako se usmívala jenom ona. Adam se snažil také usmát. Snažil se.

„Škrábnul mě Felix, stačí?“

„Dal bych si müsli s mlíkem a kakao.“

„Tak si jdi vyčistit zuby a já ti to zatím připravím,“ řekl a postrčil syna směrem ke koupelně.

Adam připravoval snídani a přemýšlel, co by si dal sám. Chuť měl na cigarety – aspoň na cigarety, ale nakonec i sobě nasypal do misky cereálie a nalil si i trochu kakaa.

„Kurva!“ Adam trochu kakaa rozlil.

„To myslíš tu paní s veselou zahrádkou?“ zeptal se Kryštof a trochu povytáhl obočí.

„Ale ne, to já jen tak,“ snažil se Adam svoje nadávání zamluvit.

„Já vím, to jsou takový ty slova, co já říkat nemám a ty je říkáš, jen když si myslíš, že tě neslyším.“ Adam si Kryštofa změřil pohledem a uvažoval, kolik že vlastně jeho synovi je. Nakonec jen mávl pomyslně rukou a postavil na stůl dvě misky a dvě kakaa.

„Tak co bys chtěl dneska dělat? Pořád se chceš jít jenom projít?“ nadhodil Adam a doufal, že se chlapec nebude dál vyptávat na tu „paní s veselou zahrádkou“.

„Um, no asi jo. Ty bys chtěl dělat co?“

Koukat do blba a objímat flašku vodky. „No, mně je to jedno, já se ti úplně podvolím, a když chceš na procházku, tak půjdem na procházku,“ odpověděl Adam a marně se snažil z hlavy vyhnat svoji sarkastickou myšlenku. I když ona zas tak sarkastická nebyla.

Jak tohle zvládají jiní lidé? prolétlo Adamovi hlavou, když pomáhal synovi do teplé zimní bundy. Tenhle únor je nějak extra mrazivý, průměrná teplota okolo $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$. Zkurvená zima! Adam trhl Kryštofovým rukávem tak prudce, až chlapec zavrával.

„Auuu!“ zaúpěl.

„Promiň, Kryštofku,“ omlouval se a toužil se na místě zmuchlat do kuličky a spláchnout do záchodu. Bohužel to nebylo možné, musel pokračovat v oblékání Kryštofa. Sám už byl navlečený do

rudého vlněného roláku – ano, byl se soby –, černého kabátu, čepice a rukavic bez prstů a začínal se silně potit. Nebýt toho, že právě oblékal svého malého syna, určitě už by puknul vzteky a začal ze sebe rychle strhávat všechny svršky. Takhle jen trpně a systematicky dělal, co bylo třeba.

„A to je tam vážně taková zima?“ zeptal se chlapec se stálou tendencí trochu si šlapat na jazyk.

„No, možná ještě větší.“

„To je fajn. Umíš stavět sněhuláka?“ zeptal se a snažil si odhrnout modrého kulicha z čela.

„To si piš, že jo, ale potřebuju na to šikovnýho pomocníka,“ usmál se Adam. V duchu si ovšem nadával, jak může být tak neschopný a zamotat se do rukávu dětské bundy.

„Tak já ti pomůžu,“ radoval se Kryštof. „Eh, počkej, to už je dobrý!“ zarazil svého otce, a když viděl jeho neschopnost, pomalu prostrčil ruku rukávem sám.

Dveře Adam zamykal neobratně, protože v pravé ruce držel pytel s odpadky. Toužil nadávat, hodně nahlas a hodně sprostě.

„Hele, ty střepy vypadaj jako naše skleničky!“ ukazoval venku Kryštof na chodník.

„Ne, to je určitě jen nějaká rozbitá flaška,“ namítl Adam. Připadal si ale jako pitomec, když se ze svého malého syna toho pitomce snažil udělat. Kolik lahví je asi tak světle růžových, s ručně malovanými motivy narcisů? Měl si uvědomit dřív, že rozbíjet před domem sklenici z Lindina ručně vyráběného skleněného servisu asi nebude nejlepší nápad. Proč to vlastně ještě používal? Mají doma normální skleničky, takové ty z Ikey, které nejsou na první pohled rozeznatelné ani vcelku, natožpak jako střepy. Vždycky věděl, že sentiment bude jeho zhoubou.

„Tak kterým směrem?“ zeptal se, aby odvedl Kryštofovu pozornost.

„Do města, k tomu velkému kostelu.“

„Tak jdeme k Barboře.“

* * *

„Naposledy jsem tady byl s mámou, ale to bylo léto,“ řekl Kryštof a popotáhl nosem. Adam si nebyl jistý, jestli smutkem, nebo že mu jen teče nudit.

„Nechceš se vysmrkat?“ podal mu kapesník a snažil se raději soustředit na reliéf Vrchlického, a ne na svoji mrtvou ženu, zakopanou o pár set metrů dál na městském hřbitově. „Co bys řekl na to, že bychom se cestou domů stavili u tety Adiny a trochu se u ní ohřáli?“

„Tak jo.“

Adam byl trochu nespokojen, zdálo se mu, že je Kryštof nějak moc zamlklý. Většinou povídal, co mu přišlo na mysl, ale dnes jen stroze odpovídal na otázky. Adam si nebyl jistý, jestli vzpomíná na svou mámu, jestli se mu stýská, anebo jestli je to ještě něčím úplně jiným. Báł se a nevěděl tak docela dobře čeho, zda má víc strach o syna, nebo o svůj zdravý rozum. Pomalu šel a v ruce třímál chlapcovu malou dlaň v rukavici – vedl ho, aby neupadl. Ovšem občas si myslel, že je to obráceně, a docela se obával, aby při své nešikovnosti na Kryštofa nespádl.

V tichosti obešli chrám sv. Barbory a potom zase zamířili spletitými uličkami dolů z centra. Adam se v zahradách u chrámu pokoušel vyvolat malou přestřelku sněhových koulí, ale na Kryštofa to nezapůsobilo. Byl ve své hlavě a pozoroval okolí. Býval takový už před tím, ale teď se to stávalo častěji. Adam víc a víc uvažoval, že syna zavede k dětskému psychologovi. Nechtěl by, aby mělo jeho dítě štempl, že je na hlavu, ale možná by ho měl nechat zkontrolovat.

„Nazdar bratře!“

Cestou neupadli a zdárně dorazili do cíle. Nebyl si ale zas tak jistý, jestli dorazili ve vhodnou chvíli. Když ho jeho starší sestra sevřela v náruči, z jejího dechu ucítil víno.

„Taky tě rád vidím,“ utrousil potichu Adam a měřil si Adinu od hlavy k patě. Blond vlasy měla urousané, a jak se zdálo, pár dní nemyté, nezdravě nažloutlou pleť a na khaki šatech nebyla vidět špína jen kvůli jejich barvě.

„Ahoj brouku, jak se máš?“ políbila Kryštofa na tvář a pohladila ho po hlavě. „Co vás přivádí za tetkou?“ uchechtla se.

„Zastesklo se mi po mé milované sestřičce, co mě šikanovala,“ snažil se Adam znít vesele, ale moc se mu to nedařilo.

„Pojďte konečně dál, mrznou mi tu uši,“ vyzvala je a vedla po betonové cestičce vinoucí se napříč zahradou. U nohou na ně vesele vrtěl ocasem německý ovčák Sid. Adam psa pohladil a snažil se ho držet dál od Kryštofa, aby chlapce neporazil. Bylo to marné, ti dva si byli už dávno souzení. Kryštof držel Sida za huňatou srst na krku a pes se ho na oplátku snažil olíznout.

„Side, ty zůstaneš venku!“ řekla Adina a odstrčila ovčáka od vchodových dveří.

„Teto,“ škemral Kryštof, když si sundával čepici.

„Až si u mě vypiješ čaj a sníš sušenky, můžeš si s ním jít ven hrát,“ utěšovala ho Adina. Když si pak všimla, jak je Adam při svlékání svého syna bezradný, přispěchala mu na pomoc.

„Máš tu krásně teplo, Ad,“ usmál se Adam a vzpomněl si na všechny ty roky, co v tomhle domě prožil, na ty nekonečné hádky a prance se sestrou – která většinou vítězila –, na klidné večery s rodiči, na Vánoce, prázdniny. Bylo toho plno a Adam zase zapochoval, jestli to byl nejlepší nápad sem chodit.

„Hned jsem zpátky, miláčkové,“ usmála se Adina a odcupitala do kuchyně.

„Počkej tady, Tofíku, já tetě pomůžu.“

Kryštof jen přikývl a hned se na sedačce otočil, aby mohl z okna pozorovat Sida, jak se venku honí za vlastním ocasem a skáče ve sněhu.

„Přišels mě zkontrolovat, jestli tady nepiju?“ řekla, aniž se otočila od dřevem vykládané kuchyňské linky. Kuchyň se od té doby, co tu nebydlí, respektive co už tu není matka, vůbec nezměnila, snad jen spotřebiče se za ty roky vyměnily za modernější. Měl rád ten jídelní stůl se čtyřmi židlemi a každou neděli novým ubrusem s otřesným motivem, které k nadšení všech Adina přestala používat. Pendlovky v koutě u okna pořád nešly. Jako by se vrátil do dětských let. Byl to divný, ne úplně příjemný pocit.

„Nemáš toho v sobě moc, že ne?“

„Ne víc než normálně,“ její hlas byl o dost odměřenější než v přítomnosti chlapce.

„Mám o tebe jen starost, tak se na mě hned tak nejež.“

„Myslíš, že já o tebe ne? Nebo o tvýho syna? Co já bych za takovýho krásnýho kluka dala,“ řekla a patetičnost v jejím hlase byla víc než patrná. Adině táhlo na čtyřicet dva, byla sama a nemohla mít děti. Starala se o matku až do její smrti, pak zůstala ve velkém domě sama se psem.

„Kryštof je to poslední, co mám, je pro mě všechno!“

„Není. Tvoje hnusný mučednictví a trpělivství je ti důležitější. Nevím, co si dokazuješ, ale ten kluk tím trpí,“ zašeptala a střílela po něm pohledem, který jen výjimečně, když provedl něco hrozného, vídal u své matky.

„Meleš blbosti,“ odbyl ji.

„Jistě, jako vždy.“

„Hele, Ad, já jsem se nepřišel hádat, chtěl jsem tě vidět, chtěl jsem si s někým promluvit.“

„A teď mlčíme?“ povytáhla obočí. „Ale to je jedno, taky se nechci hádat, zvlášť před Kryštofem... Na, vem to,“ vyhrkla a strčila mu do rukou podnos s máslovými sušenkami.

„Co tam ten blázen dělá?“ zeptala se chlapce, když se za ním vrátili do pokoje.

„Pořád se honí za ocáskem, myslí si, že ho asi někdy chytne,“ zasmál se Kryštof a znovu se obrátil k oknu.

„Jako tvůj tatínek,“ poznamenala polohlasně Adina.

„To je dost ubohej vtip,“ zakroutil Adam hlavou.

„Ale já to myslela tak, že se taky pořád jen honíš za něčím, co nikdy nechytneš, protože je to přirostlý ke tvým zádům.“ Adam si nebyl úplně jistý, jestli pochopil smysl toho, co Adina řekla, a už vůbec si nebyl jistý, jestli ho vlastně pochopit chtěl.

„No tak, Kryštofe, pojď si vzít sušenky a čaj, ať neurazíš tetu.“ Chlapec se trochu neochotně odvrátil od okna, spořádaně se usadil na pohovku a vzal si jednu sušenku.

Tak tam všichni tři seděli, pili horký šípkový čaj a jedli máslové sušenky. Kryštof si pod bradou pečlivě držel talířek, aby ani jeden drobeček nespadol tam, kam nemá. Adam ho obdivoval a zároveň znovu pocítil nejistotu. Normální děti tohle nedělají, jsou od všeho špinavé, usmrkané, drobí a umažou, co jim stojí v cestě. Linda by na svého chlapečka byla tak pyšná, k pořádnosti ho vedla od malička. Takhle důsledný je ale až teď.

„Aby ses nepřerazil,“ smála se Adina, když Kryštofa pouštěla ven na zahradu za Sidem. „Hele, já ti něco povím,“ začala pak nanovo, když se vrátila do obývacího pokoje.

„Ne, já povím něco tobě. Fakt mě děsí, že co umřela máma, pořád piješ. Jen ti to ještě zhorší to dechání.“

„Na takový mravokárný kecý nejsem zvědavá, zvlášť od někoho, kdo sám chlastá první ligu, když se má starat o svého syna. Já jsem aspoň sama.“

„Ale...“ začal.

„Ne, mlč, teď mluvím já. Co kdybys mi tu na zbytek dne a část neděle Kryštofa nechal a někam si vyrazil?“

„Mám mu jít shánět macechu, to tím chceš říct?“ zuřil Adam.

„Ne, ty tupče, chci, abys šel mezi lidi.“

„Chodím přece do práce.“

„Ovšem,“ protočila oči a potom s povzdychem dodala: „Pořád nedovedu pochopit, proč ses sem po mámině smrti se svou rodinou nepřestěhoval. Do takovýho baráku. A ještě míň chápu, proč to neuděláš teď, po smrti své ženy. Bylo by to pro vás pro oba lepší.“

„Jak mi mají tyhle řeči pomoci?“

„Chci jenom, abys protrhnul tu svoji zakouřenou bublinu,“ zakroutila hlavou.

„Je to zajímavěj návrh, ale nechci ti tu Kryštofa nechávat, když piješ,“ odpověděl Adam bez jakékoliv intonace v hlasu.

„Kecy, ty moc dobře víš, jak na tom doopravdy jsem.“

„Když sám bude chtít...“ pokrčil rameny.

„Myslíš, že nebude?“ zašklebila se Adina a ukázala z okna na dovádějícího chlapce.

„Kam jen vyrazím? Hovno, budu doma a budu chlastat!“ přemítal Adam nahlas, když se vrátil domů od sestry. Sám, bez Kryštofa. Jen v boxerkách a tričku seděl se zkříženými nohama na pohovce a zase upíral pohled na Krista. „Nedívej se na mě tak, sere mě to!“ zavřel a mrštil proti zdi prázdnou plechovku od piva. Žádná úleva ale nepřicházela. Střelil letmým pohledem po starožitných hodinách. Bylo půl šesté, měl by jít připravovat večeři. *Měl by jít připravovat večeři?* Není třeba.

„Dám si s kocourem konzervu napůl,“ uchechtl se a škytl. Kolikrát, kolikrát už takhle seděl a přemítal? Kolikrát už si myslel, že je na pokraji zdravého rozumu? Blbost, on už byl dávno tři míle za zdravým rozumem. Nemá nic, je rozedraný! Má Kryštofa, ten je mu vším. Ano, má ho, miluje ho nade vše. Někdy by ho nejraději zabil. A pak sebe.

Plesk! Ta sedla.

Adam si musel dát pořádnou facku, aby zahnal, aby zapomněl ty zkurvené myšlenky. Zvedl se a z ledničky si vyndal další pivo a balíček plátkového sýra. Kouřil cigaretu a zároveň znechuceně žvýkal plátky eidamu a celé to zapíjel pivem. Bylo mu ze sebe špatně.

„Takhle to nepůjde, ty prasáku,“ oslovil se, „musíš vytáhnout prdel z brlohu a možná provětrat nějakou rajdu,“ zavrčel a nahlas si krknul. Klesl hlouběji, než si myslel, že je to možné. Zbytek sýra společně s prázdnými plechovkami vyhodil do smetí a šel si vyčistit zuby. Usoudil, že odér popelníku a rozkládajících se zbytků z popelnice by neudělal dojem.

„Seš štramák!“ utrousil ironicky k zrcadlu na vnitřní straně skříně. Za posledního čtvrt roku zhubl poslední zbytky a náznaky svalové hmoty ze žádoucích partií těla. Hubené ruce, hubený hrudník, žádná ramena, jen kosti. Přemýšlel, kdy naposled byl v baru, kdy naposled byl v baru sám bez Lindy. Možná někdy na vysoké někde v Praze. „Kurva, to je blbost, vždyť já ani nevím, kam mám jít!“ rozzuřil se a mrštil tričkem zpátky do skříně.

Stál a čekal, až přijede autobus, který ho odveze k hudebnímu klubu Planet. Ve facebookové skupině *Máme rádi Kutnou Horu* našel, že tam má vystupovat kapela Totální nasazení. Kdysi ještě

jako neuvážlivý puberták si myslel, kdoví jaký není punker. Byl ořezávátko jako vždycky, ale tenkrát si namlouval něco jiného. Aspoň že ta kapela se mu pořád líbila. Stejně mu ale pořád přišlo, že je to strašná blbost a ztráta času. Jenže nejít tam by znamenalo lhát Adině a to neuměl. Ostatně i v Planetu se může položit na plech.

Autobus akorát přijel, rychle proto dotáhl poslední šluk a vajgl zašlápl černou okopanou martenskou, pozůstatkem jeho bouřlivého mládí.

„Celej,“ houkl na řidiče požadovaný lístek, a když ho dostal, otráveně si sedl až docela dozadu.

Autobus byl poloprázdný. Byly tam jen tři zaníceně tlachající dámy ve vyšších středních letech a nevkusných zimních kabátech, jeden zarostlý občan se skvrnami moči na potrhaných kalhotách, asi sedmnáctiletý pár, který vypadal, že na to každou chvíli hupsne, a seriózní pán v obleku a s kufříkem, který vypadal jako vzdálený příbuzný Okamury a který se zaujetím sledoval onen přícucnutý pár. Výkvět města, pomyslel si Adam a raději koukal oknem ven, i když v něm kvůli brzké zimní tmě viděl převážně jen svůj odraz. Jak autobus jel, míhala se za oknem světla pouličních lamp a kolem projíždějících aut. Po chodnících proudily tam a zpět spousty lidí, každý za nějakým cílem, každý sám pro sebe, každý kvůli něčemu, všichni měli co dělat a na co myslet. Nikoho z nich nenapadlo, že v autobusu projíždějícím kolem sedí muž, který před půl rokem ztratil ženu a v ten stejný čas i rozum, a který teď jede na koncert a vlastně netuší proč – snad jen proto, aby nemusel lhát sestře. Všichni tak izolovaní sami v sobě, šťastní, smutní, naštvaní – sami. Chodili sem a zase tam, s hlavami sklopenými k chodníku nebo bradou hrdě vztyčenou k ostatním. Plno mladých krásných dívek a chlapců, co si na ně myslí. Prostě den jako každý jiný.

Adam se začal zvedat, jeho autobus dorazil k cílové zastávce. Vystoupil ven a trochu se otřepal, pořádně mrzlo a on měl na sobě jen tenký kabát. Ruce přitiskl víc k tělu, ale přesto si ještě stačil zapálit. U vchodu stálo několik hloučků mladých lidí. Byl zaručeně nejstarší. Připadal si tak na padesát. Čekal by, že na tuhle kapelu půjdou hlavně zástupci generace, která už má pořadník na urnu. Jenže tahle – jeho – generace má taky rodiny a normální život s pár lahváči a Výměnou manželek v televizi.

Několik mladistvých rádoby punkerů si ho se zaujetím prohlíželo. Adam přemýšlel, co je na něm nejvíc zaujalo, jestli jeho červené kalhoty, věk, nebo jestli byli prostě jenom zvědaví. Nakonec to bylo jedno, nešel sem kvůli nim, šel sem kvůli sobě.

„Jednou,“ oznámil u vchodu, když otevřeli vstup, a čekal, až ho dívka s umaštěnými vlasy okroužkuje. Na ruku dostal červenou pásku, stejně jako všichni, co překročili magickou osmnáctku. Pokročil do další místnosti, kde kontrolovali tašky. Neměl tašku, takže začali osahávat jeho.

„Ještě kousek a probudíš ve mně skrytý sklony!“ vyštěkl na sekuritáka, který mu opovážlivě jezdil po stehnech.

„Hele, dej si voraz, chlapče, jo! Já nemůžu vědět, jestli tam nemáš kudlu,“ usměrnila ho ona gorila, která měla na svou hřmotnost nápadně jemný hlas.

„Ale co tě nemá, já tam mám jen dělo,“ zapitvořil se Adam takovým tím gay hlasem a mrkl na chláпка. Na něm bylo jen vidět, jak mu pulzuje žíla na krku. Adam byl spokojený a prošel dál do sálu. Kašlal na nějaké vhodné místočko u pódia a rovnou zamířil k baru.

„Jednu dvanáctku,“ řekl blondáté servírce s umělými prsami.

„Čtyřicet pět,“ řekla si blondýna a Adama napadlo, že to vyznělo podobně, jako by si říkala za zaplacení zcela jiných služeb. A ta cena byla přijatelná, víc by rozhodně nedal.

Se svým pùllitrem v ruce se odvrátil od barmanky a koukal po rozlehlém sále, zatím chabě zaplněném sem tam přecházejícími lidmi. Pozoroval je a přemýšlel o jejich starostech, ale ještě víc ho zajímalo, která ze slečen si s sebou nezapomněla vzít i IQ a ne jen boty na obludných podpatcích. Uvažoval, kdy se svět tak změnil, že na koncerty punkových kapel chodí sedmnáctileté kopie Barbín a Kenů. To procento lidí, kteří vypadali, že tu jsou správně, a ne že jen zabloudili, bylo mizivé. Malou útěchou mu bylo, že nakonec zpozoroval pár jednotlivců i skupinek odpovídajících věkové skupině fanoušků Totálního nasazení. Dopil pivo a objednal si další.

Když konečně začala hrát předkapela, Adam se ani náhodou neobtěžoval zvedat se ze svého místa u baru a jen dál pil pivo a kouřil jednu iqosku za druhou.

Zavibroval mu mobil. Na WhatsApp mu přišla další zpráva od Standy. Tenhle týden už dvanáctá. Zase se ptal, jak se má a jestli něco nepotřebuje. Krátce odepsal, že je vše v pohodě. Možná by mu měl napsat, že si vyrazil. Jenže to by znamenalo další a další zprávy a další psychologické rozborů. A na to neměl nejmenší chuť.

„Nevypadáš, že by ses moc bavit,“ ozval se nakřápľý hlas za jeho zády. Chvíli přemýšlel, jestli je to na něho, ale když neslyšel reakci žádného jiného hlasu, otočil se.

Stála tam malá, hubená holka s krátkými zrzavými vlasy, které mohlo být tak dvacet. Ten hlas k její postavě vůbec nepasoval. V úzkém, trochu špičatém obličejí se vyjímal až moc velký orlí nos – kupodivu to ale vypadalo dobře. Měla světle šedé velké oči a svetr stejné barvy, který jí byl moc velký, sahal jí až do půli stehen. Adam si všiml, že má na krku tetování, ale nedokázal rozpoznat, co to je. Když se tak na tu dívku koukal, napadlo ho, že by každý řekl, že je vlastně ošklivá. Adamovi se ale bůhvíproč líbila.

„Kdo by se bavil při pohledu na lidi. Na tohle,“ odpověděl a rukou pohodil k davu v sále.

„To mi povídej,“ přikývla, a než se pracně vyškrábala na vysokou stoličku, utáhla si tkaničky na obrovských kanadách. Jelikož se Adam nijak nesnažil konverzaci rozvinout, ujala se toho sama. „Tyhle lidi jsou jak knížky bez písmen,“ zakroutila hlavou. „Já jsem Broňa. Jo, hádáš správně, rodiče za to nenávidím,“ zasmála se a Adam taky. Ta holka moc ostýchavosti nepobrala a to mu vlastně přišlo fajn.

„Adam,“ představil se a stiskl její nataženou hubenou ruku s oprýskaným rudým lakem na nehtech.

„Člověče, nejseš moc hovornej.“

„No, není mi úplně nejlíp,“ zauvažoval. Musel mluvit dost hlasitě, aby přehlušil monotónní hudbu z pódia na druhé straně sálu.

„Tak já zas půjdu,“ pokrčila rameny a vytáhla vaporizér.

„To bys neměla dělat.“

„Co? Odcházet?“ nechápala.

„To taky, ale měl jsem na mysli tu věcičku,“ usmál se trochu a sám si dal další iqosku.

„Hahaha, takový mám nejradši,“ zatvářila se kysele a cvrnkla ukazovákem do jeho zdroje nikotinu.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se jí. Co to vůbec dělal? S tou dívkou se chce bavit? A proč?

„Ne, mám svoje,“ a na důkaz zvedla ruku s malou lahví coca-coly.

„Já myslel *pití*.“

„A to mám chápat jak?“ zvedla obočí.

„Tak, že tě chci opít do němoty, pak naložit do taxíku a u sebe doma tě několikrát opíchat do všech možnéj otvorů!“

Zasmála se a on taky – už poněkolikáté, co se k němu Broňa přidala.

„Tak v tom případě to беру. Dala bych si vodku.“ Adam objednal dvě. Ta holka se mu vážně líbila.

„Jsi přírodní zrzka?“

„Jo, ale ta moje barva je taková hnusně vyblitá, skoro až do zelena, takže to mám barvený.“ Adam jen přikývl a byl trochu v rozpacích, protože nevěděl, co dál. Jenže Broňa to opět vyřešila za něj. „Hele, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Kolik je ti let?“

„To je na mně tak poznat, že už jsem za zenitem?“ No a už je to tady, ty dědku, pomyslel si, prokoukli tě.

„No, vypadáš dobře – super hadry, mimochodem –, ale řekla bych, že dvacet už ti nebude,“ oťukávala ho.

„Tak kolik? Chci slyšet číslovku!“

„Je ti něco přes třicet, že jo?“

„To je širokej pojem, zuž to,“ zasmál se.

„Pětatřicet?“ mrkla.

Adam vyloudil zvuk tlačítka špatné odpovědi.

„Tak nevím, nechám se poddat,“ mávla pobaveně rukou.

„Třicet osm.“

„Proč to říkáš, jako by to měl bejt konec světa?“ zdvihla obočí.

„Krise středního věku, hádám,“ ušklíbl se hořce.

„Je ti jako mému bráchovi. Jenže on v tomhle věku čučí jen na výši svého konta a hlava mu plešatí. Vypadá jak dědek.“

„Ale to já taky.“

„Čučíš na své konto?“

„Ne! Vypadám jak dědek.“

„Tak si dojdí k očnímu, trubko,“ zasmála se zase a Adam k ní začínal cítit víc a víc sympatií. Byla tak skvěle bezprostřední, vyváděla ho z míry, ale bavila ho.

„Proč tě vůbec zajímá, kolik je jednomu osamělému týpkovi na baru?“

„No právě! Vypadáš, že bys mohl bejt kámoš támhleťech,“ kývla hlavou ke skupině asi pěti lidí v jeho věku i jeho stylu. „Na podobných akcích je vídám často, tebe ne. Tak jsem byla zvědavá.“

„Tak já budu taky a vůbec nebudu džentlmen. Kolik je tobě, děvče?“

„Já tě žádným hádáním mučit nebudu a rovnou ti to řeknu! Je mi dvacet dva.“ Podobný věk Adam hádal. A pak ho trochu vyděsilo, když si uvědomil, s jak mladou holkou se tu vlastně baví. A ještě horší bylo, že ta mladá holka měla navrch. Napil se piva a jeho pozornost znovu upoutalo její tetování.

„Hele, co to máš za kérku?“

„To je moje znamení, jsou to váhy,“ odpověděla a odhrnula si vlasy, aby líp viděl.

„Spíš to vypadá jak slepá spravedlnost.“

„To je záměr, přece!“ rozhodila rukama v gestu, že to by pochoopil i nákupní vozík z Tesca. Odložila vaporizér a pracně se začala vyprošťovat z obrovského svetru. Pod ním měla volné modro-bíle pruhované triko s několika malými dírkami – kdo ví, jestli to byl záměr, nebo únava materiálu. „Je tu vedro,“ hekla.

„Hm,“ zamručel Adam a otočil se k pódiu, protože předkapela zrovna přestala hrát. „Chtěla bys jít k pódiu?“

„Ani náhodou, už tady je mi z toho vedra na omdlení.“

„Tak se můžeme jít projít ven,“ navrhl, ale pak sám sobě vynadal. Zněl jak úchylák.

„To bych vážně brala, tahle srágora už mě fakt šťve, dala bych si normální cigaretu,“ kývla a zamávala svým vaporizérem.

Adam na nic nečekal a seskočil ze stoličky, aby Broně pomohl. Byla opravdu maličká.

„Sakra, tady je vážně kosa,“ oklepala se venku a zase si natáhla svetr. I Adam si oblékl mikinu a na hlavu hodil kapuci – litoval, že si v šatně nevyzvedl kabát. Zapálil si. Svižným krokem prošli dozadu za klub, kde bylo na zemi plno střepů z rozbitých lahví.

„Tam v tý budově,“ ukázal Adam za plot pozemku, „tam má jeden můj známěj zkušebnu.“

„Vážně? Já myslela, že je tam zubař nebo tak něco.“

„No jo, ono je tam nějaký středisko, ale dole jsou volný prostory a tam hrajou,“ vysvětloval Adam a začínal se trochu třást.

„Páni, škoda že je to tam teď zavřený, hrozně bych se tam chtěla podívat.“

„Každěj od toho musí mít svoje klíče. Třeba je tady na koncertě, mohl by nás tam vzít.“

„To je jedno,“ mávla rukou. A než stačil cokoliv udělat, měl její jazyk v puse. Přitiskla ho na zeď a stáhla dolů k sobě. Byla skutečně iniciativní, to se jí nemohlo upřít. A taky skvěle líbala. Adam byl jak na povel v pozoru. Trochu se od něj odtáhla. Jen na ni přiblížle koukal, neměl totiž slov.

„Tak půjdem dovnitř, ne? Abysme se zahřáli.“ Chytla ho za ruku a táhla zpátky do sálu.

Adam byl zmatený, přesto mu na chvilíčku její poslední věta ještě víc vyboulila kalhoty. Jít dovnitř, aby se zahřáli. Opravdu by si měl zašukat, jinak se z těch dvojsmyslů zblázní.

Kapela začínala akorát hrát, sál vřel. U baru bylo ale volno.

„Dvě piva,“ objednal Adam.

„No, je akorát půlnoc. Hezky jsme si pokecali, ale já už budu muset jít, jinak by rodiče vyšilovali,“ usmála se Broňa.

„Takže ty jdeš domů? Ale...“

„Musím,“ pokrčila rameny. „Ale budu doufat, že se mi ozveš,“ mrkla na něj. Znovu ožil. Vzala si jeho mobil, na facebooku našla svůj profil a odeslala za něj žádost o přátelství. Telefon mu vrátila a začala se oblékat.

„Nechceš doprovodit?“ ptal se venku.

„Ne, to je dobrý, mám to jen kousek, a navíc... mám nůž,“ zasmála se. „Užij si afterparty.“

„To už nebude ono.“

„Ale jdi, ty moulo,“ usmála se a políbila ho na tvář. „Tak pa.“

„Pa.“ Ještě se za ní chvíli koukal a musel se smát, jak jí zpod kabátu vyčuhoval ten obrovský svetr.

Adam se vrátil do sálu přímo ke zdroji a objednal si další pivo. Dal si iqosku a začal mezi slečnami vyhledávat potenciální matraci. Pocítil nutkání jako už dlouho ne. Dav začínal tančit a zůstávali jen ti, co nikoho neměli, ale chtěli by, pak ti, co už byli značně opilí, anebo ti, co chtěli být. Pár ubohých chlapců se špatnou pletí, plno opilých punkerů z Wishe, mnoho z nich divných, slečny, které hledaly dalšího do sbírky, tragické ošklivky či dětskými traumaty porouchané dívky, obtloustlá děvčata s nízkým sebevědomím, parta hezkých holek v dřevěných džínech, které ale jevily zájem pouze o kapelu, a Adam. Taktika byla jasná – ještě chvíli počkat, ona některá z nich přijde sama. Přece jen, Adam pořád seděl na baru a dřív nebo později tam zavítá každá.

Stalo se. Trochu nejistým krokem přišla slečna rozlehlejší postavy navlečená do latexových legín a červeného topu se sukýnkou. Nic moc. Spíš nic než moc, ale svůj účel by to splnit mohlo. Navíc měla docela hezký obličej.

„Co bys chtěla?“ zeptal se Adam.

„Co je ti do toho?“

Tušil, že to mělo být koketování. Neznělo to tak.

„Tvoje smůla,“ utrousil a znovu rozpálil tu imitaci skutečných cigaret. Dívka nejdřív koukala trochu zmateně, ale pak zatřepala hlavou a sedla si vedle něho.

„Dala bych si whisky.“ Adam doufal, že to nebude dlouho trvat. Za sex platit nehodlal – ani v naturáliích. Objednal dvě whisky a společně si přitukli. Prý se jmenuje Mischa. To tak, určitě je to obyčejná Michala.

Konečně taxík přijel, už ho nebavilo podpírat její masivní tělo. Pracně ji tedy nasoukal dovnitř a sdělil řidiči adresu. Cesta byla krátká, přesto měl strach, že ho pozvrací. Doufal, že to s tím jejím pitím nepřehnal a že bude použitelná. Nakonec, i v tomhle stavu by se dala použít, napadlo ho sarkasticky. Když dorazili k Adamovu bytu, bylo ještě pracnější dostat Michalu z auta ven.

„Tak tady bydlíš, brouku?“ škytla.

„Jo. Hele, nechceš se chvíli provětrat na čerstvým vzduchu?“ navrhl. Neurčitě zakroutila hlavou. Rozhodně tu s ní chvíli počká, zajímalo ho, kolik toho dohromady za ten večer vypila, nebo líp, kolik toho vydrží.

Po chvilce oddychu a vyčerpávající cestě do schodů byli konečně u Adama doma.

„Tak si odlož, já si zatím skočím do koupelny,“ usmál se a ještě si dal rychlého panáka. V koupelně se svlékl, oblečení odložil na chromový věšák a zalezl si do proskleného sprchového koutu. Přemýšlel, jak zajistí, aby se šla umýt i ona. V klubu bylo horko a zpocená frnda ho moc nelákala. Když už chtěl vypnout vodu, dveře koupelny se otevřely. Stála v nich nahá Mischa. Byla tlustá, ale vypadala dobře. Pravděpodobně toho Adam tedy vypil už tak akorát.

„Kdes seš tak dlouho, brouku?“ zapředla. Adam si ji změřil pohledem od hlavy k patě. Blond vlasy, modré oči, docela hezký obličej, slušná a především velká prsa a obrovský zadek. Obrovský. Vlastně to bylo docela sexy. Rozhodně to bylo sexy dle Adamova rodinného stříbra.

„Chtěl jsem se osprchovat,“ pokrčil rameny.

„To já taky,“ uculila se a bez pozvání si k němu vlezla. Začala se na něj tisknout, což zapříčinilo raketový nárůst jeho nádobíčka. Všimla si toho a přeměřovala svou pozornost právě k tomu místu. Byla dobrá, byla hodně dobrá, a Adam měl co dělat, aby to netrvalo jen pár vteřin. Ostatně od Lindiny smrti to byl jeho první sexuální zážitek. Když nepočítal dvojčata Anču a Janču Dlaňovky.

Nezůstali jen ve sprše, přemístili se i do postele, kde mělo jejich dobrodružství několikrát opakování.

Leželi vedle sebe, Adam byl na pokraji svých sil, přesto přemýšlel. Přemýšlel, jak se jí zbavit už teď a nemuset to dělat až ráno.

„Nechtěla by ses ještě něčeho napít?“ Chabá snaha.

„Ne, jsem unavená, teď se chci k tobě nejradši přitulit,“ což také udělala. A Adam už zase nevěděl, kam s ním. Naštěstí si po pár jednoduchých pohybech našel místočko.

Teď už byl úplně bez sil, jenže pořád se jí potřeboval zbavit. Koukal do bílého stropu, na který světlo z lampy vrhalo rozmanité stíny. Trochu si přitáhl deku s šedým vzorem koček a obrátil se na bok čelem k ní.

„Hele, kočička.“

„Ano?“ protáhla.

„Potřeboval bych, abys zvedla tu svou prdelku,“ spíš pořádnou prdel, pomyslel si, „a odporoučela se domů.“ Chvilí bylo ticho, nepříjemné ticho.

„Co prosím?“

„No, už je na čase, abys šla domů.“

„Co tím chceš říct?“

„Abys šla domů.“

Posadila se a upřela na něj pohled.

„Takže jsem jen tvá kurva?“ začínala být hysterická.

„A kdybych tě domů poslal až ráno, to bys nebyla?“ odtušil suše. Bylo po všem, teď už nepotřeboval být milý. Teď chtěl spát a bylo mu úplně jedno, co si slečna pomyslí.

„Takže chceš říct, že sis chtěl jen zašukat? Že jsem tvá kurva?“

„Ale tu možnost jsi mi dala ty. Nezdálo se mi to nijak násilný... A neboj, kurva nejsi, platit ti nebudu.“ Zrudla a s námahou popadala dech.

„Ty, ty...“

„Ale kočko, já myslel, že je nám oběma jasný, že jde jen o jednorázovku! A jednorázovky se odbývají líp, když se ti dva hned potom rozloučej.“

Nic neřekla, zvedla se a začala se oblékat. Možná byla aspoň trochu chytrá a rozumná, když neztropila žádnou scénu. Na nic nečekala a vyrazila ven, a na důkaz, že ji urazil, pořádně bouchla dveřmi.

To šlo docela dobře, pomyslel si Adam a přetočil se na druhý bok.

Probudil se v půl desáté, byl vyčerpaný a měl strašnou žízeň. Nahý se vpotácel do kuchyně a málem šlápl na Felixe.

„Promiň,“ zabručel ke kocourovi. Z kohoutku si natočil velkou sklenici studené vody a celou ji naráz vypil. „Ty chceš zase žrát, co?“ promluvil ke kočce, když si zapaloval cigaretu. Unaveně nahlédl do lednice a vyndal konzervu. Felix začal radostně příst.

Stále nahý si sedl na pohovku a pomalu kouřil. Venku sněžilo a podle kouře stoupajícího líně přímo vzhůru z komína nedaleké kotelny i mrzlo. Zimou se celý třásl, ale nechtělo se mu oblékat. Nechtělo se mu ani jíst, ani dýchat, nechtělo se mu vůbec žít. Připadal si příšerně. Ne snad proto, jak se choval k té holce, ta mu byla docela ukradená, ale proto, že to bylo fajn. Že bylo fajn s ní souložit a že samotný akt byl lepší, než čekal. Bylo fajn ji vyhodit a připadat si potom jako ten největší hajzl.

Přesunul se do koupelny a koukal na sebe do oválného zrcadla nad umyvadlem. Pod očima měl tmavé kruhy, a samotné oči, normálně sytě čokoládově hnědé, byly teď jakoby potažené kouřovým povlakem. Obličej měl zplihlý, trochu našedlý a s tvářemi vpadlými dovnitř – smrtka je oproti němu Miss Východní Německo. Cákl si na tvář studenou vodu ve snaze tu škaredou masku smýt. Nedařilo se. Na kartáček si vymáčkal poslední zbytky pasty. S tou prázdnou tubou si připadal niterně spjatý. Zase plival krev. Pak vzal do ruky žiletku a prohlížel se v zrcadle. Pětidenní strniště se dralo všemi směry a umocňovalo jeho vzhled zákazníka od popelnice. Nakonec břit vrátil zpátky do skříňky a mávl nad svým odrazem rukou.

Z šatní skříně ve své ložnici popadl pruhované triko a odrbané džíny. Seděl na posteli a snažil se do nich nasoukat a přitom si nadával, že si pořád kupuje tak úzké kalhoty. Možná kdyby si oholil nohy, dostal by je do nohavic snadněji. Oholit si nohy? Fuj.

Potom z polštáře i deky stáhl povlečení s kočkami a spolu s prostěradlem všechno nacpal do pračky. Do zásobníku na prací prášek nasypal dvojitou dávku a všechno zalil pořádnou dávkou aviváže. Nakonec, než odešel, se rozhlédl po celém bytě, jestli někde nezůstaly jakékoliv inkriminující důkazy. A najednou mu došlo něco hrozně hnusného: chtělo se mu zůstat sám a starat se jen o sebe!

Radši rychle zamkl a strčil klíče do kapsy.

„Pane Kafka, co to bylo dnes v noci za hluk?“ ptala se místní drbna Havlová, která byla proslulá svým přehledem o ostatních sousedech.

„Ale paní Havlová, to se vám jen něco zdálo.“

„Nic se mi nezdálo, poslední dobou je od vás víc a víc hluku! To se mi nelíbí, chováte se, jako by vám bylo osmnáct, vodíte si sem holky a kdoví co ještě! To se mi už vůbec nelíbí!“

Adam se trochu narovnal a odkašlal si.

„Milá paní Havlová, nelíbit se vám to může, ale to je taky všechno. Starý pořádky jsou dávno pryč. Nebude žádná valná hromada, kde byste mohla hlasovat o tom, koho si budu já vodit do vlastního bytu. Hleďte si svého a buďte ráda, že vám nosím po schodech nákupy. Na shledanou,“ pokýval hlavou a měl se k odchodu.

„Pane Kafka, to je nějaká úcta ke starším, tohleto?“ kroutila hlavou, jako kdyby něco takového slyšela poprvé.

„Věřte mi, že jsem ještě hodně uctivý,“ uculil se a pokračoval: „A jen tak pro zajímavost, naučte se už konečně moje jméno správně skloňovat. Není to *pane Kafka*, ale *pane Kafka*. Chápete?“

„Von vám ten hřebínek spadne, až to řeknu domovníkovi!“ čertila se.

„Ten s tím vším zmůže stejný kulový jako vy. Sbohem!“ zakončil Adam, otočil se na patě a rázoval si to dolů po schodišti. Baba za ním ještě něco hulákala, ale on ji naštěstí v té dunivé akustice panelového domu neslyšel. Čert mi tuhle babu byl dlužen, pomyslel si, když přecházel hlavní silnici.

„Tak co, nezlobil?“ ptal se Adam Adiny.

„Byl jako andílek, že jo, Tofíku? Určitě není po tobě!“ smála se. A měla pravdu, Kryštof byl až na pár maličkostí celý Linda.

„Tak se obleč, rozluč se se Sidem a tetou a půjdeme domů.“

„Nechceš na chvilku zaskočit a trochu se svěřit?“ zeptala se Adina a střelila po bratrovi významným pohledem.

„No tak jo,“ zakoulel očima, „na jedno kafe,“ souhlasil nakonec.

„Bezva!“ radoval se Kryštof a utíkal na zasněženou zahradu za skotačícím psem.

„Měl bys mu pořídit štěně,“ uvažovala Adina a uhladila si fialovou sukni s četnými fleky, o jejichž původu Adam ani nechtěl přemýšlet.

„Až bude starší... zatím máme kocoura a psa má tady u tebe,“ pohodil rameny a zul si boty. Potom se trochu pracně nasoukal do trepek, které mu Adina podala, a na masivní mosazný věšák si odložil kabát i šálu.

„Tak co? Povídej,“ začala Adina, když nalila kafe a Adam se konečně uvelebil na jejím starém gauči. Na gauči, který dřív býval i jeho. A taky rodičů. Byl hnědý, s drobnými uzlíky a seskládaný z jednotlivých čtvercových polštářů, takže se co chvíli musely upravovat, protože se sezením posouvaly do všech stran.

„Nakonec jsem šel na jeden koncert. Víš, tam u nádrazí, jak je ten klub.“

„No a?“ zdvihla obočí.

„Co no a?“

„Nedělej blbějšího, než seš,“ zasmála se.

„No jo, docela jsem se tam bavil,“ udělal neurčitou grimasu a doufal, že nebude muset pokračovat. Musel, Adinin pichlavý výraz ho přesvědčil. „Seznámil jsem se tam s jednou slečnou.“

„A jaká je? No? Chci detaily, Adame, všechno je v detailech!“

„Je malá, hubená, zrzavá, je jí dvacet dva a studuje scenáristiku,“ shrnul.

„Takže jsi ulovil odrostlou Lolitku?“ trochu potutelně se uculovala.

Adam si rázem vzpomněl na všechny ty četné výsledky, kterým ho jeho sestra v pubertě podrobovala. Někdy byla vážně despotická a vždycky strašně zvědavá. Stejně jako jejich matka, a taky babička.

„Nikoho jsem nelovil,“ zalhal Adam, „jen jsem si s ní povídal. Byla fakt zajímavá a dala mi svůj facebook.“

„Už jsi jí psal?“

„Ještě ne.“

„Udělej to po obědě.“

„No jo, tyhle pitomý pravidla,“ mávl rukou. „Já ale nevím, jestli jí vůbec budu psát. Je to fakt divný.“

„Líbí se ti?“

„Jo.“

„Tak jí koukej napsat!“ poručila Adina. „I kdyby z toho nic nebylo, je to furt lepší, než když se užíráš v tý své tvrzi!“

„No jo, ale Kryštof...“

„Kdykoliv ti ho pohlídám, v tom žádnéj problém není. To víš.“ Byl v pasti, opět. „Domluv si s ní někdy na příští tejden rande. Kdykoliv mi sem toho malýho přivedeš, budu jen ráda. Víš, že já mám čas!“

Na chvilku Adam zauvažoval, že by ho tu nechal napořád. Hned po té myšlence se v duchu skopal do malé kuličky.

„Tak jo, sestro,“ zasmál se, ale úplně do smíchu mu nebylo. Pořád musel myslet na Adinino pití.

„A jinak?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Adam**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.